

VRBA: UŽÍT SI MŮŽETE MEJDAN, NE LIGU MISTRŮ

Je jediným českým trenérem, který povede svůj tým potřetí ve skupině Ligy mistrů. Pavel Vrba vypráví o gigantech i o tom, jak chtěl koupit Luku Modriče.

KAREL HÄRING

Vstoupil do obyčejné krychlové místnosti, vybavené pouze jedním stolem a několika židlemi. Bylo 12. července 2011 a v prostorách stadionu Pjuniku Jerevan začala cesta Viktorie Plzeň do Ligy mistrů. Skromné podmínky jako by symbolizovaly onen start. K dispozici nebyl překladatel z arménštiny do češtiny, tak se muselo tlumočit ještě přes angličtinu. Trenér Pavel Vrba to zkoušel rusky. „Němnoško gavarim pa rusky,“ spustil s úsměvem. „Ja znāju, što Pjunik igra charošij futbol. Tóže znaju, že piervy meč budeť...“ Zarazil se a okem hodil na domácího mluvčího. „Trudnyj?“ zazněla nápověda. „Ano, trudnyj.“

Vrba dál bojoval, a když si nevzpomněl, automaticky si

pomohl angličtinou. Jako když dostal otázku, s jakým cílem přiletěla Plzeň do Arménie. „Ja chaču charošij result for...“ A slovo odvěta už nenašel ani v angličtině, proto raději vrátil do hry oba mluvčí.

Tahle scénka vystihuje, kam se Viktoria celkově posunula. Žádné druhé předkolo, a kouč Vrba by povídání v ruštině zvládl lépe.

Když se řekne Jerevan, vám se vybaví...

„... dlouhé cestování, rozlehlý stadion, klasický, sovětský, s různými ornamenty. Jsou to příjemné vzpomínky, byl to začátek mimořádné cesty. Nastartovali jsme celý klub, Plzeň i kraj. Bez úspěchu v Evropě by to bylo mnohem těžší, ale

postupem do Ligy mistrů jsme to odstartovali a podařilo se dostat Plzeň tam, kde dnes je. Jerevan byl startovací čarou pro novou Viktorku, pro nový způsob myšlení všech lidí v klubu, v okolí i fanoušků.“

I během postupové jízdy ale přišly kritické okamžiky. V odvetě s Trondheimem ve 3. předkole jste doma přišli o náskok a hodně se báli.

„V Norsku jsme vyhráli, ale doma nám dali gól. Pamatuju si, že tenkrát přselo, nás to ve druhé půli nastartovalo a postoupili jsme dál. Je pravda, že z pohledu zmiňované cesty byl odvetný zápas s Rosenborgem výsledkově nejtěžší. Možná nás zachránil déšť.“

A taky bouřka v kabině.

„V té době hráči nevěděli, co je Champions League, jaké to je v ní hrát a o co můžou přijít. O přestávce jsme se bavili nejen o fotbalových věcech, ale také o tom, že můžeme přijít o vše, co jsme si v předchozím ročníku pracně vydobyli, a že by to byla obrovská škoda. Připomněli jsme jim, že samo se to nepodaří.“

Zmínil jste nedostatek zkušeností hráčů z bojů o Ligu mistrů. Jsou důležité v takových zápasech i pro trenéra?

„Já už předtím hrál o Champions League s Žilinou, prohráli jsme se Slavií na penalty, tehdy jsme to nezvládli. Slavia pak šla přes Ajax do Champions League. Jsem rád, že jsme letos nemuseli zažívat kvalifikační zápasy, protože v nich se může stát cokoliv. Opravdu není snadné postupovat nějak jednoduše. Myslím, že spousta českých klubů se o tom přesvědčuje každý rok. Papírově jste favorit, jenže papír ne vždy ukazuje celou pravdu. Pak se stane, že týmy, které nemají kvalitu, nahrazují všechno vším možným, a když se najednou vývoj zápasu přiklání na jejich stranu, dokážou ze sebe dostat to, co za předchozích pět let třeba ani jednou nepředvedly.“

Z kvalifikace o Ligu mistrů jste prošli dvakrát a ve všech dvanácti zápasech jste zvítězili. Jakou hodnotu má pro vás tohle číslo?

„Vypadá to jednoduše, ale nebylo. V těch zápasech jsme možná předvedli to, o čem jsem teď mluvil. Proti favoritům

jsme hráli – nechci říct víc, než jsme uměli, ale hráči byli soustředění, disciplinovaní, podařila se nám spousta úžasných momentů. A kdybychom tehdy s Trondheimem vypadli, tak Plzeň asi není tam, kde je teď. Myslím si, že je úžasné, co se podařilo.“

Teoretická otázka, kde by byla v současnosti Plzeň, kdyby s Rosenborgem vypadla?

„To si nedokážu představit. Samozřejmě si musíme přiznat, že za posledních osm let Viktorika získala na dotacích od UEFA peníze, které by ze sponzorů mohl těžko někdo dát. Jsme rádi, že sponzoři jdou s námi, ale jsme rádi, že můžeme čerpat finance z UEFA, které nám umožňují posouvat se vpřed. Nedávno přijel můj bratranec do Plzně asi po dvaceti letech, naposledy tam byl, když hrál nějakou dorosteneckou ligu. Stadion nepoznal. Povídal, že kdyby ho sem přivezli a neřekli, že je v Plzni, tak by ani nevěděl, kde je. Stadion je jiný, zlepšilo se zázemí, tréninkové plochy, vybavení mládeže... Jsou to věci, do kterých Plzeň investovala, a budou se jí vracet v dalších letech. Připravuje

se vyhřívaný trávník na tréninkové ploše.“

Po něm jste toužil už na konci prvního angažmá, tak jej konečně dostanete.

„Už se ho konečně dočkám a myslím, že budeme v republice první, kdo jej bude mít. Lidé v klubu přemýšlí tak, aby se podmínky zlepšovaly a peníze se investovaly do věcí, které pomůžou Viktorii.“

Bavili jsme se o Trondheimu. Někdy opravdu může rozhodnout o úspěchu, který následně změní celý klub, malý detail. Jak to člověk vlastně snáší, že může připravovat tým sebevíc a stejně pak rozhodne věc, kterou třeba ani nemohl ovlivnit?

„Je to kolektivní sport. U individuálních je vyloženě na jednotlivcích, jestli to zvládnou. V kolektivu jste závislý na spoustě věcí a lidí. Chyby samozřejmě vznikají, ale když k nim dojde, pak strašně záleží na tom, jaká je atmosféra v klubu a v mužstvu. Jsou to faktory, které vám v kritických chvílích mohou pomoci. Pokud tým neдрží při sobě, vedení je od hráčů bokem, pak je to mnohem složitější. Právě v tom

může být větší síla menších klubů, které nemají top kvalitu, ale musí ji nahrazovat jinými věcmi.“

Hráči mají na začátku svých kariér sny, třeba si zahrát Ligu mistrů. Jak je to u trenérů, když pracují v průměrném klubu. Sní o tom, nebo na takovou metu myslí, až ve chvíli, když stojí na začátku kvalifikace?

„Po zisku titulu bylo naším snem si Champions League zahrát. Všichni jsme chtěli slyšet její hymnu přímo na stadionu, být součástí toho zahajovacího ceremoniálu. Když to pak zažijete, chcete přidat další účast. Pro fotbalisty jsou tři vrcholy: mistrovství světa, Evropy a Champions League. A možná, že někteří i Ligu mistrů upřednostňují před národním mužstvem. Já tyhle tři věci řadím na stejnou úroveň. To je vrchol pro každého. I pro trenéra.“

A když jste hymnu v Edenu, kde jste museli hrát domácí zápasy, proti BATE Borisov uslyšel, co vás napadlo?

„Už si přímo nevzpomínám, jak to na mě působilo. Ale teď to prožíváme jinak, čeká nás

třetí účast, víme, co se od nás bude čekat, jaké máme povinnosti třeba vůči dopingovým komisařům, kteří nás mohou přijet kdykoliv zkontrolovat. Někdy je to až úsměvné, ale chápu to. Za peníze, které UEFA dává, se musíme přizpůsobit, i když nám to třeba přijde zvláštní. Pišeme každý trénink v kolik a kde trénujeme. Prostě to tak je, ale zážitek z účasti v Champions League za to stojí. Když hrajeme ve skupině, Plzeň se objeví ve světě, lidé si řeknou, co je to za klub, který je tam potřetí. Když jsem v Plzni začínal, obdivoval jsem právě BATE Borisov. V té době to pro mě byl neznámý klub z Běloruska, ale pravidelně hrával ve skupině, ať už Champions League nebo Evropské ligy. Říkal jsem si, že přece není normální, aby klub s takovým rozpočtem dokázal opakovaně postupovat do hlavní fáze. A mým snem bylo, aby Plzeň byla něčeho podobného taky schopná, dostat se aspoň na úroveň BATE. Jsem rád, že se nám to podařilo a že jsou teď kluby, které si přejí, aby se dostaly tam, kde je Plzeň. Ale ještě k BATE, opravdu jsem k němu choval velký respekt. Víím zhruba, jaké mají možnosti, přesto s přísunem

hráčů z Ruska, a ani nevím odkud, dokážou postupovat, což je z mého pohledu úžasný výsledek. O to víc, když dneska po zkušenosti z Ruska vím, jakým způsobem fungují Spartak, Lokomotiv, Kazaň a tak dále. Nejlepší hráči ze zemí bývalého Sovětského svazu chodí většinou do předních ruských klubů. O to víc mi to imponuje.“

A myslíte si, že Plzeň může být pro někoho inspirací?

„Teď máme výhodu, že jsme se díky koeficientu dostali do skupiny přímo, ale obecně funguje tahle cesta: základem je stabilizovat klub, vytvořit sportovní úsek, který je nad všemi. Jasně si říct koncepci, jakým směrem chcete jít. Pokud vše stabilizujete, vyberete si lidi a trenéři třeba dostanou nějaký čas, tak si myslím, že to může fungovat. Pokud něco nejde tak, jak má, a často se mění trenéři nebo hráči, nefunguje to. Podívejte se i na ty největší kluby, někteří hráči tam jsou osm, deset let. Podle mě tvoří sedmdesát procent mužstva. Vybuduje se základ a silné mužstvo, pak se dotvoří dalšími hráči nebo dvěma, třemi hvězdami. Nedělá se to tak, že by každý rok přišlo deset,

patnáct nových, a když to nevyjde, tak zase přivedou jiné. Takhle to nemůže fungovat...“

Jedním z ukázkových příkladů je Chelsea ze svého úspěšného období, kdy kostru tvořilo kvarteto Petr Čech, John Terry, Frank Lampard a Didier Drogba. Okolo nich se pak sestavoval a ladil tým.

„Ale stejné je to i u Realu, Barcelony nebo Bayernu. Když o tom s někým diskutuju, vracím se do historie československého fotbalu. V čem byla síla týmů? Vezměte si Duklu, hrála pět, šest let ve stejné sestavě. To samé Baník nebo Slavia a Sparta. Všechno bylo stabilizované, deset let spolu a v Evropě byly tyhle týmy úspěšné, dokázaly obstát. Samozřejmě byla jiná doba, nemohlo se tolik chodit ven, až někdy ve třiatřiceti letech, a to ještě musel mít člověk odehráno nevím kolik zápasů v reprezentaci, navíc musel jít tady (v Praze) do kanceláře, aby mu dali razítko.“

Hráči před velkými zápasy rádi používali termín, že si chtějí zápas hlavně užít...

„... to nesnáším.“

K tomu se ještě dostanu. Ale není pro trenéra Liga mistrů především stresující, když vidí, jaké kvalitě musí čelit?

„Myslím, že naší úrovni odpovídá Evropská liga. V ní bychom měli bojovat o postup a získávat body. Champions League je mnohem složitější. Nedávno jsem na tiskovce poslouchal otázky novinářů na naše funkcionáře, koho by chtěli ve skupině. Všichni říkali Real Madrid a Barcelonu. Já chtěl z prvního koše Lokomotiv Moskva, protože chci uspět po sportovní stránce, získat body a třeba postoupit do jarní části Evropské ligy. Možná by skupina nebyla tak atraktivní pro fanoušky, ale pro nás sportovně ano. Někdo namítne, že by se třeba tolik neprodávaly lístky, jenže když vyhrájeme jedno utkání ve skupině, vyděláme tolik jako z třikrát vyprodaného stadionu. Samozřejmě chápu fanoušky, že chtějí vidět Liverpool, Bayern a podobně. Kdybychom měli stadion, teď to přeženu, prosto tisíc lidí, tak to beru, protože by byl vyprodaný a vydělali bychom tolik jako z bonusu UEFA za výhru. Jenže při kapacitě, kterou máme, nemůžeme chtít za lístek deset tisíc.

Balíček na tři zápasy bude něco stát a lidi stejně budou nadávat na vysoké ceny. Z mého pohledu musí být zápasy Champions League vyprodané, ať už dostanete kohokoliv. A proti Lokomotivu bychom měli větší šanci na postup. Každý musí pochopit, že hrát proti opravdu top mužstvům je pro nás složité. Vlastně nastupujete proti výběrům světa.“

Když Viktoria Plzeň vypadla v roce 2015 z kvalifikace o Ligu mistrů s Maccabi a následně přešla přes Vojvodinu Novi Sad do Evropské ligy, David Limberský tehdy prohlásil, že ho sice mrzí neúčast mezi elitou, ale že v Champions League je to pro ně hlavně běhání, zatímco v Evropské lize si zahrají fotbal. Souhlasíte?

(směje se). „Je to vidět i výsledkově. Když hrajete s Luganem nebo Beer Ševou, řeknete si, pojďme si to rozdat. Souhlasím s Davidem, že je to baví víc, není to jako na Barceloně a Bayernu, kdy máte držení míče asi dvacet procent a pak čelíte obrovské kritice, že jste ani jednou nevystřelili na branku. Někdy mám pocit, že jsou na nás novináři příjemnější, když hrajeme v Evropské lize,

v níž si zahrajeme a taky vyhraje, kdežto v Lize mistrů nám to dají sežrat, když se nám nepodaří nad Barcelonou nebo Bayernem vyhrát.“

Spíš alespoň vystřelit...

„Berte to s nadsázkou, ale vždycky si říkám, že kdybych přijel s Plzní do Lobodic (u Přerova), tak si nemyslím, že by Lobodice tolikrát dokázaly vystřelit na branku. Je to samozřejmě zlehčené, ale možná i trochu srovnatelné.“

Ať už se v Lize mistrů utkáte s kýmkoliv, logicky budou zaznívat odhodlaná prohlášení, že chcete uspět, ačkoliv rozdíl v kvalitě je obrovský. Ale když budeme mluvit reálně, tak ve chvíli, kdy se jako trenér připravujete na Barcelonu, do toho jdete s plánem bodovat, nebo spíš hledat cestu, jak eliminovat soupeřovy zbraně, a když všechno půjde vašim směrem, tak se třeba podaří giganta nachytat?

„Já jdu do takového zápasu, že chci obrovsky překvapit. A jakýkoliv bod je obrovské překvapení, které nikdo neočekává. Připravujeme na to hráče, ukazujeme jim kvalitu

soupeře a upozorňujeme na to, že si, jak řekl David, víc zaběhají, než zahrají. To je realita. Kdyby naši hráči působili ve větších klubech, tak by si zahráli víc. Ale bohužel pro ně, musí víc běhat, protože v těchto mužstvech nehrají.“

A sám se musíte přesvědčovat, že na Nou Campu lze opravdu uspět, nebo se spíš musíte ujišťovat, že to zkusíte a uvidíte, co z toho vyleze?

„Vzpomínám si na zápas v Barceloně, kdy jsme prohráli 0:2. Z naší strany se výsledek nevyvíjel úplně špatně, dlouho jsme tam prohrávali jen 0:1. Až ke konci jsme udělali chybu ve středu pole, nebudu toho hráče jmenovat, oni šli do brejku a dali druhý gól. Tehdy asi byla Barcelona sama překvapená, že vyhrála jen 2:0. Ono se doopravdy může stát cokoli. Můžou vás podcenit, nejsou úplně koncentrovaní na zápas. Někdy se vám podaří překvapit mnohem známějšího soupeře. V tom je fotbal krásný.“

Ale na Nou Campu to v úvodu nevypadalo moc dobře.

„Mohli jsme v páté minutě prohrávat asi 0:3. Přežili jsme

to a začalo se to protahovat víc a víc, najednou jsme byli překvapení, když to ještě v 80. minutě bylo jen 0:1. Taky si vzpomínám na odvetu, kdy šel Milan Petržela sám na branku, neproměnil a prohráli jsme, myslím, 0:4 protože jsme pak dlouho hráli v deseti. Ale může se stát, že dáte gól, soupeř znervózní a teoreticky se může trápit. Nám se to podařilo s AC Milán.“

Těch prvních pět deset minut na Barceloně si docela dobře vybavuju, to smrdělo velkým debaklem.

„Vstup byl šílený, pak se to zklidnilo. Teď jsem si vybavil scénku z domácího zápasu, kdy přišel David Bystroň o polohase do kabiny a řekl, že chce střídat, protože vidí, že na to prostě nemá. Že si s ním dělají soupeři, co chtějí. Když ty špičkové hráče vidíte v televizi, řeknete si, že to zkusíte, ale když jste pak s nimi přímo na hřišti a ocitnete se v realitě, je pro některé hráče složitější skousnout ten rozdíl v kvalitě.“

Byla z hráčů v tomto směru cítit frustrace?

„Třeba Pavel Horváth byl mohl hrát proti komukoliv a nic by si z toho nedělal. Záleží i na

tom, jestli se hráč v zápase chytne, nebo mu někdo dá tři-krát dudy, vyčvachtá ho tam a sebevědomí je v háji. Pak jen kouká k lavičce a říká si, kdy mě konečně vystřídají. Samozřejmě jsou hráči, kteří to milují a chtějí hrát proti těm nejlepším. A i když se prohraje třeba 0:4, tak co, jede se dál. Hráli jsme na Barceloně, na Bayernu, to už nám nikdo nevezme.“

Co jste tehdy Davidu Bystroňovi odpověděl?

„Že musí hrát dál a snažit se (směje se). Ono to spíš bylo úsměvné. Ne že by tam seděl s hlavou v dlaních, spíš šlo o takové gesto zmaru, kroutil hlavou, nevěřil tomu, co se dělo. Tehdy jsme narazili na extra kvalitu. Dnes už jsme v tomto směru zkušenější, zažili jsme Barcelonu, Bayern nebo Manchester City.“

Ať už Barcelona, nebo Bayern, oba kluby byly během vašich dvou účastí symbolem absolutní špičky. Zbraní a silných stránek mají tolik... Čím vlastně začínáte přípravu na takové duely?

„Když se o tom bavíme, tak Barcelona v té době válcovala

kdekoho. O dva roky později předváděl to samé Bayern v bundeslize. Dával soupeřům šest nula, byly to šílené výsledky. My jsme je chytli v jejich špičkových obdobích. To si pak při střihání říkáte, jestli má vůbec cenu hráčům něco ukazovat. Jasně, proberete standardky a věci, kterými bychom je mohli překvapit, jenže když se pak na to díváte, opravdu vás napadne, jestli by někdy nebylo lepší jim nic neukazovat a říct: ‚Pojďme na to, uvidíme, jak to zvládneme‘ než je strašit těmito záběry. Ale samozřejmě uděláte rozbor, protože jsou věci, které mají určitá pravidla. Většina mužstev má své návyky, které využívají. Hráčům to ukážete, pak už je otázka, jak to dokážou zvládnout, protože jsou zápasy, před kterými jim to sice ukážete, ale prostě to nedokážou přenést.“

A jak vlastně zní pokyny pro bránění Lionela Messiho?

„Hráčům jsem říkal: levá, levá, levá. Hlídejte si hlavně jeho levou. A oni přijdou o přestávce do kabiny a hlásí: ‚Vy nám říkáte levá, levá, levá, my to víme, on s ní hraje, ale my ho stejně nechytíme.‘ Když jsem to pak s nimi probíral, smál

jsem se. S rychlostí a kvalitou, v jaké to tihle hráči předvádějí, se normálně nepotkáte. V některých věcech jsou dokonalí a umí to předvést na hřišti. A pokud se s nimi nepotkáváte každý rok, pak je to pro hráče těžké, protože s tím nemají zkušenosti. Je rozdíl, když jdete proti takovému soupeři a čekáte, co bude, než když se s ním utkáte osmkrát za pět let a některé věci už znáte.“

Na co myslí trenér ve chvíli, kdy se okolo vápna motá Messi a jede tu svou levou, levou, levou?

„No, že je potřeba zajišťovat, zajišťovat a zajišťovat. Jenže najednou zjistíte, že tam máte dalších pět volných hráčů soupeře. Je to hodně složité.“

Když jsme mluvili o Barceloně, lehce úsměvná scénka se odehrála po utkání, kdy si hráči měnili dresy. Václav Pilař měl políčeno právě na Messiho, ale nakonec ho předběhl Milan Petržela. Tehdy se to dost řešilo...

„Někteří hráči, a nebudu říkat jména, si prý domluvili výměnu dresu. Čekali nějakou dobu, až hráči Barcelony přijdou, jenže ti už asi byli na

večeři a někteří naši pořád postávali na chodbě...”

Nezvýrazňují hráči takovou touhou po výměně dresu ještě víc roli outsidersa, pro kterého je zisk suvenýru jakoby jeden z hlavních úkolů duelu?

„Ale ono to souvisí s postavením našich hráčů i českých klubů. Je to realita, i když si někteří myslí, že ne. Nevím přesně, kdo to říkal, možná pan Hadamczik, že když pojede závod mercedes s trabantem, tak ho těžko trabant předjede.“

José Mourninho na to má svou filozofii. Říká, že když soupeř jede ve ferrari a on jen v malém autě, tak jediný způsobem, jak zvítězit, je, že protivníkovi poškodí kolo nebo nasype cukr do nádrže.

„Můžeme nasypat něco do jídla. Ale nevím, jestli by to vyšlo.“

A pak existuje ještě odlehčenější strategie, která prý v nadsázce zazněla i v autobuse Viktorie cestou na zápas s Bayernem: hlavně je nenaštvat rychlým gólem...

(směje se). „To nevím, jestli je pravda. Osobně bych to řekl jinak. Hlavně nedostat rychlý

gól, protože pak budeme naštvaní všichni. Když se soupeř dostane do brzkého vedení, tak mu to pak jede. Stalo se nám to na Bayernu, prohráli jsme 0:5 a mohlo to skončit ještě hůř. Takže raději bych ten gól dal nebo znovu zažil, že na Barceloně prohráváme v 80. minutě jen 0:1. Je to určitě lepší, než když je to po deseti minutách 0:2 a vy už si jen přejete, ať je konec.“

Vzpomněl jsem si na tým Púchova, který v roce 2003 v samém závěru domácího duelu s Barcelonou vyrovnal, jenže pak v odvetě schytl osm gólů. Naštval je...

„Ano, naštval, to je pravda. Když jsem tam později působil, někteří na to s úsměvem vzpomínali a říkali, že to byl vlastně průšvih, když se jim doma podařilo vyrovnat na 1:1, protože pak jim to v odvetě vrátili se vším všudy a ve druhé půli se pomalu nedostali ze šestnáctky.“

S Pepem Guardioulou jste se utkal čtyřikrát. Jak ho vnímáte, je to ‚házenkář‘, nebo génius?

„Po mistrovství světa spousta lidí říká, že tiki-taka už

neexistuje. Jenže si neuvědomují, že vznikla proto, že soupeř bránil v deseti lidech. Každý může říkat, co chce, ale je to trenér, který má tituly v Anglii, Španělsku i Německu. Někdo namítne, že když trénuje takové týmy, má to jednoduché. Možná to je jednodušší, ale pořád musíte v jednotlivých soutěžích soupeřit s vlčáky, kteří po vás jdou. A když neuspějete, za dva roky vás vyhodí. On to dokázal uhrát. Je to člověk, který komunikuje s hráči, hledá k nim cestu, vybírá si typy, které jsou špičkové po individuální stránce, ale zároveň i týmovými hráči. Já ho uznávám, je to nejlepší trenér na klubové úrovni za posledních deset let.“

Jak na vás působil po lidské stránce?

„My se neznáme, takže při těch zápasech jsou to hlavně zdvořilostní fráze. Těší mě, že vás vidím a tak. Ale je to normální člověk, žádná arogance. Osobně si myslím, že je to kouč, který dokáže respektovat trenéry pracující v jiných podmínkách.“

Celá Plzeň tehdy jela na hranici svých možností, ale našel byste hráče, u kterého

vás vyloženě překvapilo, jak zvládl špičkovou mezinárodní úroveň?

„Mě celou dobu překvapoval Pavel Horváth. Když jsem viděl jeho postavu a srovnal to s jinými. Hráli jsme s AC Milán, na chodbě se rozcvičoval Clarence Seedorf. Byl tam do půl těla, jen v trenkách. A když to viděl Pavel, vysvlékl se taky, aby mu ukázal svou postavu... Bylo úžasné, jak dokázal soutěž zvládat i se svým váhovým handicapem.“

Nakolik se Liga mistrů za těch pět let, co jste v ní nehráli, změnila? Výsledky ve skupinách jasně ukazují, že nůžky mezi úzkou elitou a zbytkem se ještě víc rozevírají.

„Co se týká klubů, jako jsme my, nůžky se skutečně roztahují, ale zároveň tvrdím, že se zvýšil počet týmů, které mohou Ligu mistrů vyhrát. Kdybyste si před pěti šesti lety vsadili, věděl byste, že to vyhraje buď Barcelona, Real, Bayern, nebo Chelsea. Dneska to není tak jednoduché, jsou tam i Paris St. Germain, Juventus, naposledy překvapil Liverpool. Nechci říkat konkrétní číslo, ale existuje víc klubů, které mohou

Champions League vyhrát. Třeba třetí tým anglické či španělské ligy. Mají prostředky na to, aby si stáhly top hráče.“

Tomu odpovídá uplynulý ročník. V základní skupině jsme viděli vícero debaklů, jinak spíš nudu, ale jarní část nabídla mimořádný fotbal a několik překvapení. Někdy mám u týmů ze střední Evropy a Balkánu pocit, že jejich hlavním úkolem je postoupit, naplnit pokladnu a pak už rezignují na sportovní úspěch, jen to chtějí přežít, pokud možno bez nějakých velkých debaklů.

„Může to tak vypadat. Ale když přijede Bayern do Plzně, je to zajímavé pro celý český fotbal. Zkuste je pozvat k nám na přátelský zápas. My jsme rádi, že jsme v základní skupině, těším se, i když to nebude jednoduché. Já doufám, že žádný rekord neuděláme, naopak nějaké body získáme. Naším snem je postoupit ze 3. místa do Evropské ligy. Už jsem to říkal dřív. Když hrajeme Evropskou ligu, chceme skončit do 2. místa, když Champions League, chceme zabojet o 3. místo a přesun do jarní fáze Evropské ligy. Tak to je.“

Zmínil jste rozšířenou klubovou špičku. Které týmy vás baví nejvíc sledovat?

„Mužstva jako Bayern, Manchester City, Barcelona, Real nebo Juventus, ale baví mě sledovat individuality, které vás něčím zaujmou. Nadstandardní hráče, kteří nabídnou něco navíc. Když se dívám na Ligu mistrů, kolikrát si uvědomuju, že se spíš zaměřuju spíš na jednotlivé hráče než na kluby. A na mistrovství světa to bylo prakticky stejné.“

Koho rád sledujete?

„Třeba Modriče. To je hráč, kterého si pamatuju z doby, kdy mu bylo nějakých dvacet, jednadvacet let. Už tehdy nastupoval za chorvatský národňák, proti kterému jsme hráli, když jsem dělal Jánu Kocianovi asistenta u slovenské reprezentace. Zároveň jsem působil v Žilině a majiteli panu Antošíkovi jsem říkal, ať ho koupí. On mi totiž vždycky povídal, ať najdu při těch reprezentačních zápasech nějakého zajímavého hráče, kterého koupíme. Modrič hrál za Dinamo, ale už tehdy byl hvězdou. Věděl jsem, že je to mimořádný hráč, i když jsem v té době netušil, že ho zrovna koupil Tottenham.“

A protože mi pan Antošík říkal, že Chorvatsko a Slovinsko jsou destinace, na které bychom se měli zaměřit, tak jsem z hecu zmínil Modriče, ať se na něj podívá.“

A začal zjišťovat podrobnosti?

„V Chorvatsku měl nějaké známé, tak jim volal a vyptával se, o koho jde. Jenže pak přišel a s úsměvem na rtech mi řekl, že jsem se zbláznil, protože ho už má Tottenham za nějakých dvanáct milionů eur.“

Když se vrátíme k Lize mistrů, jak zareagujete na tiskové konferenci, až uslyšíte hráče, jak říká, že si zápas bude chtít užít?

„Já jim hlavně před tiskovou řeknu, ať to nepoužívají. Jestli si chce někdo užít Champions League, ať zůstane doma a dívá se na televizi (do povídání vstoupí manželka, která si k nám chvíličku předtím přisedla a s úsměvem prohodí: ‚Já se na to těším‘). Chápu, že tři čtvrtiny letadla si poletí zápas užít, ale ta jedna čtvrtina to musí přežít. Nemám to rád. Zní to, jako bychom si jen tak jeli zahrát fotbal a nezáleželo na výsledku. Vždycky na něm záleží. Jestli si s tím poradíme lépe, nebo hůře, to je jiná věc. Užívat si můžete dovolenou nebo mejdan, ale ne, když jдете hrát takový zápas.“